

dette tilsigte vi at forhindre, at der skal skabes et Præcedens nu og i Fremtiden for, at en Mand, som i Tillid til bestaaende Retsregler søger et Næringsbevis, en skønne Dag skal blive berøvet Retten til at faa dette Bevis bevilget, dette Bevis, som han efter almindelige juridiske Retsregler har haft en berettiget Forventning om at faa. Jeg ved meget godt, at den højtærede Minister vil sige, at det ikke drejer sig om overmaade mange Tilfælde, men for mig drejer det sig ikke om, om det er 3—4 individuelle Tilfælde, jeg ser aldrig paa det enkelte Tilfælde. For mig drejer det sig om det almindelige Princip, om virkelig Folketinget ved en Næringslov vil slaa den Regel fast, vil skabe et Præcedens for, at en Mand, som søger et Næringsbevis i Tillid til bestaaende Retsregler og foretager økonomiske eller personlige Dispositioner, skal skuffes i sine berettigede Forventninger.

Ændringen betyder ikke meget. Jeg er overbevist om, at Landstinget vil tage den, hvis det høje Ting vil være saa elskværdigt at modtage den.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg udtalte allerede ved Sagens 2den Behandling, at Forslaget, som det foreligger her, paa dette Punkt var ganske i Overensstemmelse med det Forslag, jeg har modtaget fra Ædruelighedskommissionen. Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) udtalte den Gang, at det jo ikke kunde afholde fra at ændre det, hvis man siden var kommen i Tanker om, at der var indløbet en Fejl her, og det ærede Medlem mente, at Ansvar for denne Fejl burde hvile paa Koncipisten, der formentlig ved denne Lejlighed havde været uheldig. Fortrykket, som jeg har afventet, er ikke kommet endnu, men jeg vil dog gerne benytte Lejligheden til at sige om denne Udtalelse angaaende Koncipisten, at jeg ikke kan anerkende Rigtigheden af denne Betragtning. Naar en Kommission afgiver et Arbejde, saa maa saavel Ministeren som ogsaa Rigsdagen have Ret til at gaa ud fra, at Kommissionen nøje har overvejet Rækkevidden af de Udtryk, den har valgt i de Forslag, den indgiver, saaledes at Kommissionen ogsaa virkelig paatager sig Ansvar i enhver Henseende for sit Arbejde.

Jeg omtalte ved 2den Behandling, at man maatte faa den Formodning, at denne Ændring var overflødig derved, at Kommissionen ikke havde givet Forslaget en saadan Redaktion, og at denne Formod-

ning var bleven bekræftet ved de Undersøgelser, jeg siden havde anstillet. Her i København er Forholdet dette, at man regner Rettens Erhvervelse for at indtræde fra det Øjeblik, da Begæringen er indgiven. Ændringen vil jo i saa Fald ingen Indflydelse faa. Jeg har siden undersøgt Forholdet i videre Kredse, og der viser det sig, at akkurat paa samme Maade bærer man sig ad ude paa Frederiksberg og i de Provinsbyer, hvor jeg har faaet Meddelelse fra.

Hertil kommer yderligere, at der ikke siden Lovforslagets Forelæggelse den 28. Februar er indkommet nogen Henvendelse — hverken til det Udvalg i Landstinget, der behandlede denne Sag, eller til mig — fra nogen som helst Side om, at man følte sig brøstholden ved denne Bestemmelse. Jeg har da al Grund til at mene, at denne Ændring i enhver Henseende er overflødig, og jeg skal vedblivende anbefale det høje Ting at stemme derimod.

Zahle: Jeg kunde ikke høre alt, hvad den højtærede Minister sagde, men fik det Indtryk, at den højtærede Minister mente, at jeg havde fremsat Udtalelser, som skulde kunne tydes saaledes, at Kommissionen ikke vilde bære Ansvar for den Affattelse, Kommissionen har givet nærværende Forslag. Det er aldrig faldet mig ind. Man kan meget godt bære Ansvar for et Forslag, fordi man senere finder, at der kan være en Ting at rette deri. Ingen er jo ufejlbarlig. Det hænder jo ogsaa her i Tinget, at Regeringen selv stiller Ændringer til Forslag, som en Minister har forelagt her i Tinget; det hænder ogsaa, at man ved privat Initiativ bringer Forslag frem her, som Forslagsstillerne selv paa dets Gang gennem Tinget kunne finde Anledning til at rette et eller andet i, ligesom de kunne tiltræde Ændringer, der komme fra anden Side. Der er derfor intet som helst mærkeligt i, at et Medlem af Ædruelighedskommissionen, som tillige er Medlem af dette høje Ting, medens denne Sag gaar gennem Rigsdagen, kan finde, at et eller andet Udtryk i Loven kunde være heldigere og nøjagtigere valgt, og stiller Ændring om at faa det heldigere og nøjagtigere Udtryk ind i Forslaget i Stedet for det mindre heldige, man har valgt, den Gang man konciperede Forslaget.

Nielsen-Grøn: Det ser lidt underligt ud, at Høje og det radikale Venstre have kunnet enes om at stille denne Ændring her. Det er en ny Sammensmeltning, som